

været Flertallets Tanke, paa en saadan Maade, at man genoptog et Forslag, der, saa vidt jeg ved, blev fremsat i Slutningen af forrige Samling, nemlig Forslaget om, at de, der have deltaget i Krigen, disse 20,000 eller 25,000, alle sammen uden Hensyn til Træng eller Værdighed faa tilkendt en Sølvmedaille for deres Deltagelse i denne Kamp, og at saa desuden disse 15,000, som have søgt om dette Pengebeløb som Hædersgave, faa det udbetalt, hvorpaa de jo nu efter at have søgt have et ganske naturligt Krav? Paa Grund af Sølvets lave Pris vil jeg ikke antage, at en saadan fælles Erindringsmedaille for alle — hvorved man som sagt vilde opfylde det ærede Flertals Tanke — skulde forøge Beløbet saa meget, at man kom op til en Sum, som vilde være saa stor som den, der vilde fremkomme, hvis man gav alle de 15,000, der søge, 100 Kr. hver. Jeg tillader mig at henstille denne Tanke, der vilde kunne tilfredsstille til forskellige Sider.

Fogtmann: Det er jo i dette Øjeblik klart, at Ministeriet har været meget uheldig i at operere med hele denne Sag, har været saa uheldig i at tage Standpunkt til den og lægge den til Rette, at man, da man til syvende og sidst skulde til at føre den ud i Praksis, indsaa — hvad jeg for Resten havde tænkt mig i Forvejen, og hvad vist mange andre have tænkt — at dens praktiske Udførelse vilde komme saa nær paa Grænsen af det latterlige, at man maatte betænke sig paa, om der dog ikke var andre Raad. Det er selvfølgelig ogsaa det Hensyn, der har gjort, at Finansministeren nu kommer til os og søger Forandring i Loven, og det kan jeg for saa vidt paaskønne. Det er jo altid godt, naar man kommer lidt ind paa den rette Vej. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister, naar han endelig havde begyndt at dreje sig, havde gjort sin Omvendelse grundig og havde indrømmet, at de, som forfægtede et andet Standpunkt med Hensyn til denne Lov, i Virkeligheden havde Ret. Denne Sag var efter sin Karakter af en saadan Art, at den ude i Landet burde kunne mødes med almindelig Velvilje, Tilfredshed og Ro og uden at støde

paa Tvistigheder og Kanter, men det er blevet lige det modsatte. Den er for en stor Del bleven et Tvistens Æble baade her i Rigsdagen og ude i Landet, og den er bleven omdisputeret og kritiseret og det sikkert nok med stor Beføjelse. Det var ikke det, der var Meningen med denne Lov. Meningen var netop, at den ganske stille og rolig uden Partihensyn og andre smaalige Hensyn skulde glide ud som et lille klart Lys over Landet og sprede en hel Del Tilfredshed og Velvilje til alle Sider, uden at disse Kanter skulde komme til at mærkes. Nu ere de komne, og Finansministeren maa kunne se, at det er ham, der har stillet disse Kanter op, men naar han nu endelig filer paa dem, vilde jeg have ønsket, at han vilde have filet dem helt af, saa at det var blevet rundt i Stedet for firkantet. Ganske vist skal jeg indrømme, at det er et ret betydeligt Fremskridt, den højtærede Finansminister har gjort. For det første er det et Fremskridt, at Summen er sat op, selv om den ikke er sat op til den Størrelse, som ogsaa jeg kunde ønske det — jeg behøver ikke at ytre min Tilslutning til de forskellige Udtalelser, der ere komne frem om at gaa til Folketingets gamle Standpunkt med Hensyn til Størrelsen — men det er ogsaa et Fremskridt, at der er fastsat en bestemt Sum. Dette forandrer i Virkeligheden hele Lovens Karakter og Princip og forandrer den i den rigtige Retning. Det er netop det, som vi andre ere gaaede ud fra fra Begyndelsen, og det er os kun en Tilfredsstillelse, at Ministeren nu har maattet indse, at hvis denne Lov skulde blive til Lykke og Velsignelse og almindelig Tilfredshed, maatte man ind paa vort Princip, og det er han til Dels kommen for denne Side af Sagen. Men jeg vilde ønske, at han kunde have rakt sig saa meget videre, at han samtidig havde delt det Princip med os, at Loven burde strække sig til alle Deltagere, og at der ikke skulde finde nogen smaalig Undersøgelse, Vejen og Vragen Sted. Nu har den allerede været, men de Lodder, som Ministeren har oppe i Kontorbygningen, kunde han bare stryge over Ende, saa var det gemt og glemt, og der var ikke ret mange, der fik det at vide. Selv om denne Lov nu bliver